

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K
DK Danmark

Dato: 12. november 2021
Kontor: Straffuldbyrdseskonto-
ret
Sagsbeh: Mikkel Reenberg
Sagsnr.: 2021-0030-6751
Dok.: 2180418

Besvarelse af spørgsmål nr. 72 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 72 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 19. oktober 2021. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Nick Hækkerup

/

Anders Lotterup

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 3392 3340
F +45 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 72 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Vil ministeren redegøre for, hvordan det kommende lovforslag om begrænsning og indskrænkning af livstids- og forvaringsdømtes rettigheder harmoniserer med normaliseringsprincippet, jf. straffuldbyrdelseslovens § 4 og forbuddet mod forskelsbehandling?”

Svar:

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. 28 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg, er det min opfattelse, at der er behov for, at reglerne for livstidsdømte og visse forvaringsdømte afsoning strammes, og at sådanne dømte derfor i fremtiden bl.a. skal have begrænset deres mulighed for kontakt med omverdenen.

Det følger af § 4 i straffuldbyrdelsesloven, at der ikke under fuldbyrdelsen af straf må pålægges en person andre begrænsninger i tilværelsen end sådanne, der er fastsat ved lov eller en følge af selve straffen. Det såkaldte normaliseringsprincip er bl.a. afspejlet i § 4. Det fremgår således bl.a. af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 145 af 8. december 1999, at indsatte skal have adgang til at udøve deres almindelige borgerlige rettigheder i det omfang, den pågældende ikke ved lov eller som følge af frihedsberøvelsen er afskåret herfra, og at dette udgangspunkt er udtryk for, at en frihedsberøvelse alene tilsigter at indebære et indgreb i lokalfriheden for den dømte.

Baggrunden for mine initiativer er, at der skal være sammenhæng mellem forbrydelse og straf, og at afsoningsforholdene skal stå mål med de handlinger, som den pågældende indsatte har begået. Initiativerne hviler i høj grad på hensynet til retsfølelsen. Det er navnlig ofre og pårørende, som er i fokus. Det skal ikke være sådan, at ofre og pårørende sidder tilbage med det indtryk, at de omfattede forbrydere på nogle områder kan leve et tilnærmelsesvist normalt liv, eksempelvis når det gælder kontakt til omverdenen.

Når jeg fremlægger disse initiativer, er det desuden vigtigt at huske på, hvem der er omfattet. De skal kun gælde for de indsatte, der har begået de værste forbrydelser. Det gælder livstidsdømte samt de forvaringsdømte, der er dømt efter en bestemmelse, som hjemler straf på livstid. I de særligt grove sager, for hvilke sådanne indsatte afsoner, er der et helt særligt hensyn at

tage til retsfølelsen. Derfor er det også min opfattelse, at der er god grund til, at der for dem skal gælde særligt skærpede regler.

Det er i øvrigt Justitsministeriets vurdering, at de omtalte initiativer ikke rejser spørgsmål i forhold til et forbud mod forskelsbehandling.